

עין משפט
גז
מצוה

ציג:

שמשענת **הסום** עץ ידיו. הכי תנן לה בזמן' ציס פ"ד (משנה ו) היה רוכב על גבי בהמה וארבע טליות תחת רגלי בהמה טהורות מפני שיכולה לעמוד על שלש היתה טלית אחת תחת שתי ידים תחת שתי רגלים תחת יד ורגל עמאה רבי יוסי אומר הסום

המצניע פרק עשירי שבת

הסום מטמא צידיו. אם הוצ רוכב עליו וטלית תחת אחת מידיו של סום עמאה אצל תחת רגליו טהורה שאין משענתו על רגליו והא דתנן לעיל ד' טליות תחת רגלי הבהמה טהורות לא כרבי יוסי: כהן העומד על גבי כלי או אפן או שום דבר החושך צינו לצין הרלפה ועבד

עבודתו פסולה דכתיב(ושרת ככל

אחיו הלוים העומדים שמהא עמידתו כשאר אחיו ומנא דבי ר' ישמעאל הוואיל ורלפה מקודשת וכלי שרת מקודשין כו' בזבחים(ט: שמאל פסולה לעבודה כדלמאר בפ"ק דחולין (דף כב.)

כל מקום שנאמר אכצע וכדונה אינו אלא ימין: **שיעור** לוג. גרוגרת אם אוכל הוא: **שיעור** ויגע. שיכבד רוכבו עליו וצריך להיות כאלן ד' וציס': **נעל אחד צפניו**. זו היא צידתו: **נעלו שנים פטורין**. ור' יהודה הוא דפטר צניהס טכילין: **שיעור**. צידת צבי לכל אחד ואחד אלא שמע מינה שיעור אחד לכולן ומדרי' יהודה נשמע לר'

מאיר צניהין יכולים דצהא לא פליגי: **חייבין**. לשלם משלומי ד' וה': **קנה גרדי**. אורחא דמילתא והוא העולה ויורד צשמי: **קנה דעמלא**. שאינו עומד אלא להסקה דהוי שיעורו כעצים דאילו האני שיעורו כדי אריגה: **כלפי לייא**. כלפי היכא נהפך דבר זה הא רבי שמעון הוא דפטר שנים שהוציאוהו: **בתנא' אם הוי צמטה**. ומי לא מייחייב על הוצאתו דהוא מקיל עצמו ונשאל עצמו: **וכן כוים מן המס**. חייב אם הוציא דהואיל ומטמא הוצאה חשובה היא להכיל עצמו מן העומאה: **ור' שמעון פוטר**. אפילו צמט שלט דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה. וכל מלאכה שאינה צריכה (לגופה) אלא לסלקה מעליו הוי מלאכה שאינה צריכה לגופה כללך לא צאה לו ולא היה צריך לה הלכך לאו מלאכת מחשבת היא לר' שמעון: **גב' ופטור על הכלי**. שהיא טפילה לאוכל: **ואם היה צריך לכלי**.

להשתמש בו משמים אחר צמקסן שמוציאו שם: **חייב** על כל אחד ואחד כי היכי דמייחייב ליה תרתי אחרתי הוצאות צהעלם אחד: **שגג**

רב אחא בריה דרבא לרבא **אשי דילמא דאית ביה כדי לבשל ביצה קלה לזה וביצה קלה לזה א"כ לישמעיעין קנה דעלמא מ"ש דגרדי ודילמא דאית ב' כדי לארוג מפה לזה וכדי לארוג מפה לזה אלא מהא ליכא למשמע מינה תני תנא קמיה דרב נחמן שנים שהוציאו קנה של גרדי פטורין ורבי שמעון מחייב (כלפי לייא אלא אימא חייבין ור"ש פוטר: **בתנא'** ^אהמוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי שהכלי טפלה לו ^באת החי במטה פטור אף על המטה שהמטה טפלה לו ^טאת המת במטה חייב וכן יכוזית מן המת וכוזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ חייב ^וורבי שמעון פוטר: **גב' ת**ר' המוציא אוכלין כשיעור אם בכלי חייב על האוכלין ופטור על הכלי ואם היה כלי צריך לו חייב אף על הכלי שמע מינה אוכל שני זיתו חלב בהעלם אחד חייב שתים אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון ששגג**

ור' שמעון פוטר. וצקנה כבד דה"ל זה אינו יכול זה אינו יכול: ^טששגג עץ האובלצין והודיר עץ הבהי'. ומייצ על הכלי היינו סקילה כפי' רש"י ורבינו שמואל קשה לו לאוקמי צריימא צמיוצ סקילה כדכל דוכתא^א איירי צמיוצ חטאת והגיה הגירסא כגון שגג על הכלים וסויד על האוכלין ולא התרו צו ^בדליכא צאוכלין לא סקילה ולא חטאת ואין נראה לר"י לא פי' הקוטרס ולא פי' רשצ"ס כדשהויד צאחד אינו חייב חטאת על השני שגג צו דלא שצ מידיעתו הוא כיון שהויד צאחד מהן ונראה דהשתא דמוקי צהויד בכלי איירי הכל לענין סקילה וה"פ בצריימא המוציא אוכלין כשיעור בכלי חייב סקילה על האוכלין כגון שהסרו צו על האוכלין ופטור על הכלי אם התרו צו משום כלי^א היה צריך לכלי חייב סקילה אף אם התרו צו משום כלי ופיריך והא אף על הכלי קמני משמע דמייצ שמים: **וצפלוגמא**

(א) וצין פ"ד מ"ז נע"ש הירכסא מהפוך וימי מו"קט, (ב) צמחם כד, (ג) מוספספא דומחם פ"א, (ד) לקמן קו, (ה) צ"ק עמ: נע"ש ומנא לייסב צ"מ ת. נע"ש, (ו) נע"י פירש"י צפסחם ה: ועמ"ש רש"י לקמן קמא, (ז) נשל (כג:), (ח) לקמן קמא: עירובין יז, (ט) נעמס' לקמן גז, ד"ה אה, (י) נע"י מוס' לקמן גז, ד"ה ר"ש, (יב) דגריס ית, (יג) דף כד, (יד) עין מהרש"ם, (טז) שיק דף גז,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ויכול וכו' ומין צבאטו מניו הרדפיץ דכלי שאינו מין הרלפה הוא דבעינא היא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר מר. ומיוס לני' ר"ח. ק"ל הא פ"ב גס לבכרי צ"ל כן דלאכי קשה לתמן דפטט מדי טליות דמחת רגלי המטה וא"כ ק"ל דאין לחלק בזה בין ו"י ח"י לזה א"י זה א"י א"כ מחי שנים בדרך דמיון שבת לנחמסא ומתמתנין דוצין אמאי לא פטיט צבשעוטא דמחמין דמסמכין ומיון שבת עצמו מהא דלא יכול אחד לעגול ועגלו שנים אע"כ דמהיכא י"ל דנכנסו שנים וא"כ מה הקשה הר"י על גירסת הר"ח הא גם לנשימתי צ"ל כן דעס לחקמה צנכנסו שנים ונע"י: תוס' ד"ה ואמאי ליבקי וכו' ובכל דבר ובכל שהוא. עין צ"ק דף קג פ"א מוס' ד"ה דבר שאין מקוים ועקיץ:

הגהות הגר"א

[א] גבי הסום מנמא על ידיו התמור כי, צ"ל להיסק (ומכ"ש במתני' צחסי ועי' צ"ח"ר סע):

רבינו הגנאל (הבשך)

שמעון פוטר. אמאי חייבין ליבקי שיעור צידה לזה ושיעור צידה לזה, לא משום דאמרין שיעור אחד לכולן. ומן הא מילתא נמי גמרינן דהא שבעתא לענין זה אינו יכול וזה אינו יכול אמאי, אחד דמחמין שיעור אחד יכול. אחד להוציא והוציאוהו שנים חייבים, ועוד מדר"ש פטור (והטור) בהא. אמר רבינא אף אנן נמי תנינא השותפין שגגבו חייבין. עיקר דילה (בב"ק נח) השותפין שגגבו וטבחו (חייבים) [פטורין], והתניא השותפין שגגבו חייבין. ארי"ז לא קשיא כאן בשותף שגגב מחבירו כאן בשותף שגגב משלמא. אחיבהי רבא לרב נחמן יכול שותף שגגב מחבירו ושותפין שגגבו יהו חייבין, ת"ל וטבחו או מכורו, כולו שטחו לא קשיא כאן בשותף שטבחו לדעת חבירו כאן בשותף שטבחו שלא לדעת חבירו. ואמאי ליבקי טביחה לזה וטביחה לזה והיכי מחייבו שנים טביחה אחת, אלא לאו משום דאמרין שיעור אחד לכולן. אמר רב אשי אף אנן נמי תנינא שנים שהוציאו קנה של גרדי חייבין. ארי"ש (נחמא לאן שמעין מנה דשיעור אחד לכולן או צריכין שיעור לכל אחד ואחד, מפני שקנה של גרדי יש בו כשני שיעורין, וכבר שמענו מן הגן מתנינא דאמרין שיעור אחד לכולן. אלא דגמרינן דלענין זה אינו יכול קיימין דהאי פלוגתא דר' שמעון ורבנן, והא כי תני תנא קמיה דרב נחמן שנים שהוציאו קנה של גרדי פטורין ור' שמעון מחייב, תמא ר"ח ואמר כלפי לייא היכי אמרת הכי הא תנן מתניתין והוציאוהו שנים חייבין ור' שמעון פטור. ותרצה להא ברייתא נמי בהכין. הלכך מאן דגריס אמר מר שניהם יכולין ר' מאיר מחייב ואמר עלה איבעיא להו, טעונת הוא, אלא הכין מיבעי למגרס, איבעיא להו בעינן שיעור לזה ושיעור לזה ולא למגרס קמיסאק מן ברייתא. ואעיקר מתניתין קאי, דתנן לא יכול אחד להוציא והוציאוהו שנים חייבין ור' שמעון פוטר, דלא משכחת את פלוגתא דרבי שמעון ורבנן אלא לענין זה אינו יכול וזה אינו יכול, דלענין שניהם יכולין לית מאן דמחייב אלא ר' מאיר, ולענין אחד יכול ואחד אינו יכול דהוי הכל חייב (כמו דאיתא לעיל) בשבעתא בהדיא, הלכך הא מתניתין דרבנן מחייבין ור"ש פוטר ליתא אלא בזה אינו יכול זה אינו יכול, ועלה אמרינן הדין בעיא ותשובתו. המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי שהכלי טפילה לו. ואם הוציא כשיעור בכלי חייב על האוכלין ופטור על הכלי, ואם היה הכלי צריך לו חייב על זה ועל זה, כגון שצריך לאוכל וצריך עוד לכלי. אי נמי שאין יכול להוציא את האוכל אלא בכלי כגון התותין באי"ו וכיוצא בהן. ודייקינן מי אחינן למשמע מנה אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד דהוא כמי שהוציא אוכל בכלי אחד חייב שתים. אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון

מטמא צידיו כו' ונראה לר"י דרבי יוסי לא פליג אלא ארישא אצל אסיפא דקמני תחת שתי רגלים עמאה לא פליג דאף על גב דמשענת הסום על ידיו דבר פשוט הוא דכלא שמי רגליו לא היה יכול לעמוד קשה לר"י מה ראה רצ פפי להציא מסיפא ולא מיייתי מרישא ממילתאיהו דרבנן כדאייתי לעיל ואומר ר"י דמשום דמרישא איכא לדחויי כדכעי למימר לעיל שאני הכא דעקרה לגמרי אצל אר' יוסי ליכא אורחיה הוא לעגול צניהס והיי לכל אחד מלמא דכלא איכא לא מתפצלה (שם), כלפי לייא. שמי מלוג, כלפי היקן טטה דבר זה, הא סיפא מתפצלה (שם) ובעי"ן לקמן קמא. ^אהמוציא אוכלין פחות מכשיעור. דלא מחייב על הוצאת אוכלין פחות מברגמא (נע"י כב:), פטור אף על הכלי שהכלי טפלה לו. ולא מחייב עליה שום נטיון להוציא אלא משום אוכלין (שם), פטור אף על המטה. האיל ופטור על המ, דק"ל מי טמא אף על עצמו (שורבין יצ).

מוסף תוספות

א. ר"מ ור"י מחייבין. מוס' ה"ל"ס. ב. מדמרי"ם נשמע לרבנן. רש"י. ג. דשיעור שבת אינן גרדלים כי"כ שימצא דבר שיהא שיעורו גדול שלא יוכל א"י להוציאה אפי' היה תשש ודל כח. רש"י. T. משא"כ טביחה דכולה טביחה חדא שיעורא הוא שאין חובב אלא על כל הטביחה. רש"י. ה. קנה של גרדי. מוס' ה"ל"ס. ו. דקתני גבי שבת וכו' חייב בשתמא. מוס' ה"ל"ס. ז. על האוכלים. מוס' ה"ל"ס. ח. מפני שהכלי טפילה לאוכלים. רש"י.

רב נסים גאון

המוציא אוכלים פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי שהכלי טפילה לו. כגמ' דבני מערבא גרסי הא אמר אבא בצריכין לכלים כגון אלקין תותיא, אבל אם אינן צריכין לכלים חייב אף על הכלי.

רבינו הגנאל

ר' יוסי אמר הסום מטמא ברגליו וחמור מטמא (ברגליו) בידיו, שנשענת הסום על רגליו וחמור על ידיו. ואמאי הא קא מסייעי ברגליו בהדי ידיו, וידים בהדי רגלים, לאו משום דאמרין מסייע אין בו ממש. ודבר אשי ורבינא בריין ומפרשין בתוספתא ובכל הוכחים שקיבל דמן. ושבעתא דבתרא קא גרסינ לה אמר מר זה יכול וזה יכול ר' מאיר מחייב. איבעיא להו בעינן שיעור לזה ושיעור לזה או דלמא שיעור אחד לכולן. ואמתא חיינא דהא טעונת היא, דלא בעו כי האי בעיא אליבא דרבי מאיר דלאו להלכתא בוחתי, ולא אמרי

אמוראי (פ"ש פ"ש) [פ"מ צ"ש] סימן אף אנן תנינא. אלא אחא קאי, האי בעיא זה אינו יכול זה אינו יכול ר' מאיר ור' יהודה מחייבין ור' שמעון פוטר, ובהא הלכה כר' מאיר ור' יהודה, דהא קאמרין באין צדין בהריא (דף כו) רבי יהודה ור"ש הלכה כר' יהודה. וכיון דהלכתא זה אינו יכול זה אינו יכול חייבין, עלה בעינן מי צריכין שיעור לכל חד וחד או חד שיעור לשניהן. וסליקא הלכה שיעור דהא לשניהן, ופוסתא דמתניתין לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים חייבין, דאלמא כל אחד מהן בפני עצמו אינו יכול אבל שניהן באדי הדדי יכולין, ואעפ"כ חייבין, ולא מצית מימר על זה יכול וזה (אינו) יכול קאי, ולאו אליבא דר' מאיר קא בעי, אלא אליבא דרבנן דפטורין קאמר, מי פטור רבנן אע"פ שהוציאו שניהן שני שיעורין, או דלמא אם הוציאו שניהן שיעור אחד פטורי ואם הוציאו שני שיעורין מחייבין. חדא דלאו הכי קאמר לא בבעיא ולא בתשובה. ועוד דפשיטא לן בזה יכול זה יכול שאע"פ שמוציא כמה שיעורין פטורין. הילכך ליכא לאוקומא אלא בעינן זה אינו יכול זה אינו יכול כדאמרין דשיעור אחד לכולן וחייבין בו. אמר רב פפא משמיה דרבא אף אנן נמי תנינא היה יושב ע"ג מטה ור' טליות תחת רגלי מטה טמאות מפני שאינה יכולה לעמוד על ג'. ואמאי ליבעי שיעור לזה ושיעור לזה. פי' שיעור, רובו של צו דתנן צו שהיה מוטל על ה' ספסליו לרדחבו טחורין, ותני עלה מפני שאין רובו על אחד מהן. והכי קאמר הני ד' טליות כל חדא אין רובו עליה, ואמאי טמאות אלא לאו משום דשיעור אחד לכולן. אמר רב נחמן אף אנן נמי תנינא צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו חייב נעלו השנים פטורין. לא יכול אחד לנעול ונעלו שנים חייבים ור'

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי

אבן שזון,המקדש הלאומי